

Také v mém případě to bylo něco osobního mezi Bohem a mnou

Andreji Matisovi je 31 let a už několik let je věřícím Opus Dei. Vystudoval hru na housle. Housle však pověsil na hřebík a odešel do Říma studovat teologii. Bude prvním Slovákem z prelatury Opus Dei, který bude vysvěcen na jáhna. V rozhovoru vysvětluje, jak objevil své povolání.

06.11.2019

Andreji Matisovi je 31 let. Narodil se v Dolním Kubíně v rodině stavebního inženýra a ekonomky. Má šest sourozenců, pět bratrů a jednu sestru. Studoval hru na housle na Státní konzervatoři v Bratislavě a na Vysoké škole múzických umění. Absolvoval postgraduální studium komorní hudby na Hochschule für Musik und Darstellende Kunst ve Vídni. Během svých studií poznal Opus Dei díky studentské koleji Dowina v Bratislavě a ve věku 21 let se stal věřícím Opus Dei. Posledních pět let bydlí v Římě, kde vystudoval teologii a kde se momentálně věnuje studiu licenciátu z filosofie.

Jak jsi poznal Opus Dei?

Poprvé jsem slyšel o Opus Dei, když začala aféra spojená s Šifrou mistra Leonarda. V časopise Týden byl rozhovor s lidmi z Dowiny (studentská kolej a centrum Opus Dei v Bratislavě). Mluvílo se o Opus Dei, o

posvěcování se každodenní prací, ale také o studentské koleji pro vysokoškoláky. Její celková atmosféra povzbuzující k osobnímu rozvoji se mi velmi líbila. Možná že až příliš, zdálo se mi totiž, že nemám dostatečnou úroveň, abych tam zapadl. No jak to už tak bývá, přišla hora k Mohamedovi. Během prázdnin mě jeden krásný letní den přes kamaráda zkontaktoval tehdejší ředitel Dowiny a nabídl mi možnost tam bydlet. Byl jsem překvapený a potěšený současně.

Jak jsi objevil své povolání do Opus Dei?

Mám šest sourozenců a skvělé rodiče. Dříve, než jsem poznal Opus Dei, nepochyboval jsem o tom, že i já se ožením a budu mít velkou rodinu. Nakonec to dopadlo trochu jinak. V Dowině jsem se začal trochu více modlit. Zároveň jsem poznal, že Opus Dei je něco velmi aktuálního a na

Slovensku nového. I když nakonec to nejdůležitější byl příklad lidí z Opus Dei. Měli velký smysl pro humor, dívali se na život s nadhledem a byli velkodušní. Nejdříve jsem si uvědomil, že hodně věcí bylo důsledkem jejich duchovního života.

Myšlenka posvěcovat se uprostřed světa mě nadchla. Moje práce – hudba – pro mě znamenala a stále znamená hodně. Zároveň je třeba říci, že od sympatií k povolání je ještě nějaká cesta. Také v mém případě to bylo něco osobního mezi Bohem a mnou. Viděl jsem, že mě Bůh volá, a po nějakém čase jsem mu řekl, jdu do toho.

Jestliže být numerářem, který se věnuje své profesní práci, už je povoláním od Boha, proč jsi se rozhodl vyměnit housle za kleriku?

První duchovní cvičení, na kterých jsem byl, byly o povolání. V tom čase jsem ještě nepoznal Opus Dei a

jelikož téma bylo, jaké bylo, přemýšlel jsem o tom, zda nemám kněžské povolání. No byl to krátký proces, ne více jak pět minut. Bylo mi jasné, že to není pro mě. A nemýlil jsem se. Měl jsem tehdy na mysli povolání diecézního kněze.

A co bylo dál?

Poté, co jsem poznal Opus Dei, odevzdal jsem se Bohu a stal se numerářem. Odevzdat se bylo jako přijít na místo, které se předtím zdálo být vzdáleným horizontem. Najednou to, co se tyčilo někde v dálce mezi nebem a zemí, je půda, kterou máš pod nohama, a před tebou se otevírá úplně nový horizont.

Odevzdal jsem se Bohu, abych se stal numerářem, a když mezi mnou a Bohem nebyly žádné zábrany, dal mi vidět, že jednou mě požádá, abych se stal knězem. A tato myšlenka mě naplňovala radostí. V praxi to bylo tak, že jsem se rok po škole rozloučil

s hudbou a odjel jsem na studia do Říma.

Jak zareagovali na tvůj odjezd tví kolegové?

V té době jsem dělal doktorát na VŠMU a hrával v Mucha Quartet. Poslední dva roky jsme se vážně věnovali komorní hudbě a začalo se nám dařit. Jezdili jsme na soutěže a koncerty. Švýcarsko, Česká republika, Itálie, Polsko, Francie, Rakousko, Lucembursko... Když jsem oznámil, že končím, moji kolegové – převážně nevěřící – nechápali, o čem mluvím. Byli rozladění, protože to pro ně znamenalo ztratit několik let naší společné práce. Časem se situace vyjasnila a teď, když mají koncert v Římě, jdeme spolu na pivo.

O mém rozhodnutí jsem také mluvil s děkankou naší fakulty. Přijala to v jiném světle. Řekla mi, že v minulosti bývalo běžné, že některé děti z početnějších rodin měly povolání ke

kněžství a popřála mi hodně štěstí. Také se mě zeptala, naoko vážně, jak je na tom moje italština, a navrhla mi, abych začal studovat, což jsem také udělal a později zúročil.

Jak ovlivní tvou kněžskou službu fakt, že ses před studiem teologie věnoval profesionálně hudbě?

Mezi muzikanty jsem potkal hodně pracovitých lidí, kteří měli vysoké umělecké ambice, byli zapálení pro věc, měli smysl pro detail.

Mnohokrát se jednalo o hledání dokonalosti, která se samozřejmě nedá dosáhnout, ale samotné hledání bylo samo o sobě něco pozitivního, protože to přibližovalo k ideálu. A dobře vykonat svou práci je jednou z hlavních charakteristik Opus Dei, které navíc k tomu všemu přidává nadpřirozený důvod.

Člověk si také vyzkouší život; co to znamená pracovat, být pod tlakem, podat výkon... Možná poté vidí

problémy druhých z trochu jiného úhlu. Dále je tu také důvod, kvůli kterému se lidé věnují umění: něco, co je za všedností běžných dní, něco, co nás přitahuje. A zároveň nám klade otázku. Člověk je jediná bytost, která je schopná se zastavit a kontemplovat krásu. Myslím, že když se to stane, nabízí se častokrát otázka:

A kdo je za tím vším? Ne ve smyslu, kdo je za tím jako umělec, ale kdo je na konci řetězce příčin, kdo nám dal schopnost uvědomit si nás samotné a krásu, která s námi chce komunikovat. Tak se z estetické otázky – proč nás něco oslovuje svojí nevšední krásou – přejde k filosofické – proč jsme tu – a nakonec k teologické – kdo je za tím vším. Samozřejmě, že pořadí může být jiné, protože všechny tři otázky se mi konec konců zdají jako tři dimenze toho stejného problému. Člověk má v sobě něco, co nemají ostatní tvorové,

a není vyrovnaný sám se sebou, dokud nenajde odpověď. Krása může otevřít dveře a někdy také ukázat cestu. Předtím, než jsem začal studovat filosofii, jsem si myslel, že podobné úvahy jsou jen takové pěkné řeči, ale změnil jsem názor. Je v nich kus pravdy.

Na co se nejvíc těšíš z toho, co tě čeká v následujících měsících?

Opus Dei je pro lidi z ulice. Pro lidi, kteří jsou osm hodin denně pět dní v týdnu v práci, kteří po práci musí jít do hypermarketu nakoupit rohlíky, a které doma čekají děti skákající po stropě. A navzdory tomu, anebo právě proto se chtějí stát svatými. Opus Dei je v tomto smyslu lidová záležitost. Mít slovenské kněze může pomoci těm, kteří přijdou do kontaktu s Opus Dei, aby toto všechno pochopili hned napoprvé.

To nejdůležitější samozřejmě je, proč budu vysvěcen: moci sloužit mši

svatou, zpovídat a vysluhovat ostatní svátosti. Na popsání hloubky těchto věcí nestačí jeden rozhovor na internetu, jelikož se dotýkají Nekonečna...

A potom, Bůh nedopustí, abych nad ním vyhrál ve štědrosti. Takže se těším také na to, co přijde, aniž bych to čekal. Překvapení. Jak jsem již vzpomínal: co je za horizontem se ukáže, až když ho člověk dosáhne.

.....

pdf | dokument generován automaticky z <https://opusdei.org/cs-cz/article/take-v-mem-pripade-to-bylo-neco-osobniho-mezi-bohem-a-mnou/> (28.03.2025)